

Жељка Аврић

Напој ме, уби ме жеђ¹

јер сам глина и трска и слама

пшенична влат на оморини
одлучена од стада својег
распршено зрнце песка

камен сам пустиња кратер

празна ми ведро безмлечне груди
дланови туђи кожа од студени
жеђају усне истину најстарију

ти у којем су сва изворишта
разбистри воду у коју зарањам
прокапај у свечану тишину
падни на неподношљиво ћутање
пропарај ме грмљавином
можда потече нова крв
можда ме стигне прво сазнање
отворићу прозоре руке раширићу
јер тешка је моја жеђ
мртво је море

источник о којем сањам
не тече не струји не капље
утихнуо је жубор распршио се млаз
негде је замро почетак

ослушкујем чекам надам се
жедна твоје воде
тебе жедна

где си

Ево, ова строфа је дом²

ући у њу значи спустити се дубоко у себе
у бесконачни систем непознатих
разделнице и чворишта
у неистражено подручје
тајанства и самообмане
треба имати храбрости за ту авантуру

у њој сам коначно сасвим сама
спремна на изазов
бескрајно рударење
изненадно слепило

она ме стално искушава заводи
на странпутицу узбуђује
пружајући невероватан ужитак
у њој је цео овај несавршени свет
и ја заборављена од себе

ту сам потпуно сигурна и увек на ивици
са жељом да никад не одустанем од ње
у потрази за свим што ме чини својом
потпуно друкчијом од оне коју иначе знам

у њој сам ја само ја
а она је мој дом

Чак и кад си у дубоком мраку, Сети се: ти летиш ка светлости³

Тежак камен притиска моје груди
рањена свитањем у њима дрхти птица
Размичем решетке пуштам је да одлети

Далеко је та слобода коју прижељкујеш

1 Више – Амир Ор

2 Киша, он је исцепљен из себе - Амир Ор

3 Крила - Амир Ор

смеши се очај ту си као код куће
Како одмиче дан све више се пењеш у мрак

Брат посечен свилом крвари отменије
него раздеран вучијим угризом
Светла је крв племенитих животиња

У магији си круга мислиш сигурно ту је
не знаш да то је споро умирање
Замисли цео свој живот унутар прстена

Можеш одселити у суседни град
отићи на Аљаску у другу галаксију
Свеједно си заробљеник сопства

Излаз о којем сањаш није бајка
ни побуна бекство из ког се враћаш
кључ је то семе што зри у теби

Отвори се пупољку извору честице
уткај се у белу месечину
Постани бехар водопад спектар

Презри пузање ход не дотичи земљу
податна ветру подај се висинама
Од светлости си и остани светлост

Можда ћу и ја кренути за тобом
осећам клија у мени слутим тај зов изнутра
Суштина је увек тако једноставна

Нема слободе изван нас самих

Звер у мом срцу увек те намирише⁴

Зашто бежиш
мој пали анђеле
у пустињи којој хиташ нема разлике
између дана и ноћи
шума у твојим зеницама

ништа не скрива
чувај се путева који дозивају
опасно је лутати њима
могли би те заувек одвести
ловино моја

У мом те срцу чека
постављен сто
здравица у добру и злу
невидљиви златни ланци везаће
твоју мелодију за моју тишину
млеко година твојих за моју црну крв
не оклевај
врати се лепа птицо
ово се гостомпримство не одбија

под мојим срцем
склупчан је црни лабуд
мојим данима царује
глуво доба ноћи
тад тајне излазе на видело
и плешу на пропланку
у намери ми змијска јаја
јато лептирица у очњацима
ти корачај опрезно
да не пробудиш звер
њена глад увек те намирише

Даље иди!⁵

... у неизмишљене приче
још нерођени свет
у топло порекло таме
неподношљиву светлост
до крајње границе издржљивости

Путуј унутрашњим видом
кружницама свести
Предвиђај опреке
прескачи истоветности

⁴ Месец - Амир Ор

⁵ Путовање - Амир Ор

сручен у левак крвотока
до оног што јесте и биће

... пут ће те одвести тамо
одакле си кренуо
у ембрион ветра
ослушкивање кише
конструкцију тишине
у нарастајући бол

Ти који путујеш
сумњаш ли у своје срце
бојиш ли се свог страха
поричеш ли своје чежње
Буди овде и сада
постани следећи

док се не заметну сећања
проклија трава
избледи хоризонт

Наслови песама су стихови из књиге „Реци и ја ћу бити“ - аутор
Амир Ор. Књигу објавила „Кућа поезије“ Бања Лука, 2016.
године. На српски језик превели Вида Огњеновић и Давид
Албахари.